

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobců:

a) D. S., nar. X, státní příslušnost Moldavská republika

b) M. S., nar. X, státní příslušnost Moldavská republika

oba t.č. pobytem v X

oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104725-9/ČJ-2022-000022-ZZC a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104754-9/ČJ-2022-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného k Městského soudu v Praze, kam byla žaloba podána dne 22. 4. 2022, se žalobci domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104725-9/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též jen „první napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104754-9/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též jen „druhé napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně b) zajištěna za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobci v podané žalobě předně namítali porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k tvrzenému těhotenství žalobkyně b), § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný neoprátl dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a to zejména ve vztahu k těhotenství žalobkyně b) a k zárukám, které těhotným osobám poskytuje rakouský azylový systém, žalovaný dále nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména k těhotenství žalobkyně b), § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, zejména si neobstaral žádné podklady ohledně situace těhotných osob v Rakousku, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k zohlednění těhotenství žalobkyně b). Dále žalobci namítali porušení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť žalovaný se zcela nedostatečným způsobem zabýval podmínkami pro přijetí těhotných žadatelek o mezinárodní ochranu v Rakousku, a porušení čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 přijímací směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013), neboť v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější opatření.
3. Dále konkrétně žalobci namítali zmatečnost druhého napadeného rozhodnutí, neboť v jeho výroku žalovaný uvedl, že zajišťuje žalobkyni b) podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ačkoli žalobkyně není osobou, u níž by existovaly pochybnosti o jejím věku, a bylo ji třeba za tím účelem zajišťovat. Podle žalobců tedy nezbyvá než pro zmatečnost toto rozhodnutí zrušit, neboť nelze v právním státě připustit, aby si žalovaný počínal takto ledabyle. K tomu dále uvedli, že správní orgán do odůvodnění napadených rozhodnutí části z odůvodnění jiných rozhodnutí týkajících se

jiných cizinců s tím, že některé věty či odstavce se také opakují, jiné jsou zjevně nedokončené a další pak na sebe nenavazují. Výsledek je takový, že rozhodnutí hned na několika místech nedávají smysl, což svědčí o tom, že žalovaný nepostupoval pečlivě, čímž mimo jiné ztížil žalobcům obranu proti takovým rozhodnutím.

4. Žalobci rovněž vytýkali žalovanému, že v napadených rozhodnutích nijak nezohlednil zranitelnost žalobce a) trpícího X a žalobkyně b), která je těhotná. Žalobce a) a žalobkyni b) tak lze analogicky kvalifikovat jako zranitelnou osobu dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a čl. 3 odst. 9 návratové směrnice. Z EÚLP a z judikatury ESLP vyplývá povinnost zabývat se při rozhodnutí o zbavení osobní svobody cizince v kontextu imigrační detence jeho možnou zranitelností, nedostatek aktivních kroků a zpoždění při provádění posouzení zranitelnosti může být faktorem vyvolávajícím vážné pochybnosti o tom, že orgány postupují v dobré víře. Žalovaný o zranitelnosti žalobců z důvodu X, resp. těhotenství, věděl, dostatečně ji nerefletoval, nezabýval se otázkou, zda je zajištění s ohledem na tuto skutečnost přiměřeným prostředkem, a to jak z hlediska vhodnosti užití zajištění jako celku, a to ve vztahu k dostupným alternativám a délce trvání zajištění. Nezabýval se ani konkrétními podmínkami v zajišťovacím zařízení, ani tím, zda budou mít dostatečný přístup ke zdravotní péči. Proto mají žalobci napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Nedostatky v identifikaci zranitelnosti v řízení o zajištění jsou Policií ČR opakovaně vytýkány, a to i ze strany Veřejného ochránce práv, jde o systémový problém. Žalovaný mohl potenciálně ohrozit žalobkyni b) a její nenarozené dítě, neboť zajištění je stresující okolnost a může mít na těhotnou osobu negativní dopady. I když žalovaný rozhodoval v časové tísní, je třeba trvat na kvalitě odůvodnění v případě omezení osobní svobody včetně zohlednění případné zranitelnosti. Zajištění má být dle mezinárodního práva spíše výjimkou, nikoli pravidlem.
5. Zdravotní stav žalobců žalovaný nezohlednil ani při posuzování možnosti realizace jejich transferu, když vycházel pouze ze zcela obecných informací ohledně azylového systému v Rakousku. Žalovaný tak podle žalobců porušil § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť v důsledku pochybení při identifikaci žalobkyně b) jako zranitelné osoby se nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné, přičemž těhotenství může představovat jak právní, tak praktickou překážku předání. Rozhodnutí je proto i v tomto směru nepřezkoumatelné. Pokud v případě zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců neexistuje reálná možnost předání uskutečnit, zajištění postrádá smyslu a je nezákonné. Žalovaný se pouze povrchně zabýval tím, zda je předání z hlediska lidskoprávních závazků alespoň potenciálně možné, nijak přitom nezohlednil těhotenství žalobkyně b). Přitom povinnost zohlednit při posuzování možnosti realizace transferu také zranitelnost konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021 č.j. 5 Azs 166/2020-54. Již jen nezohlednění těhotenství žalobkyně b) a zdravotního stavu žalobce b) ve vztahu k zárukám, které zranitelným osobám poskytuje rakouský azylový systém, je dostatečným důvodem pro konstatování nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.
6. Žalobci konečně namítali, že zajištění nebylo nezbytné, když jde o prostředek *ultima ratio* a v daném případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, zásadní je v tomto směru postavení žalobců jako zranitelných osob, kdy musí být otázka uložení alternativního opatření posuzována zvlášť pečlivě. Žalovaný měl v jejich případě učinit alespoň jeden pokus uložit alternativu zajištění a k zajištění přistoupit až tehdy, pokud by alternativa nebyla účinná (k tomu srov.

§ 46a odst. 3 zákona o azylu); případně je třeba trvat na daleko důkladnějším posouzení skutečností prokazujících, že jiné opatření nelze uložit, avšak k takovému posouzení nedošlo. Nesouhlasili s odůvodněním, pro které žalovaný zvláštní opatření neuložil, z neoprávněnosti vstupu žalobců na území ČR nelze automaticky dovodit nemožnost uložení zvláštních opatření, argumenty o nevěrohodnosti žalobců nejsou přesvědčivé. Uvedli, že žalobci se zjevně neorientují ve své pobytové situaci, byli žadateli o mezinárodní ochranu v Rakousku, řízení bylo následně v případě některých rodinných příslušníků nejspíše ukončeno, celá rodina se rozhodla z Rakouska vycestovat, někteří další rodinní příslušníci si nebyli vědomi toho, že na území ČR vstupují v rozporu s právními předpisy. Někteří porozuměli instrukcím rakouských úřadů tak, že jsou povinni vycestovat do Francie, kde část rodiny žádala o mezinárodní ochranu v minulosti. Citovali z výpovědi ostatních členů rodiny, není namístě, aby byli vykreslováni jako zásadně nespolehlivé osoby, jsou sice sociálně slabší, kdy zřejmě neměli přístup ke vzdělání a neumí číst a psát, pokud však porušovali právní předpisy, tak z neznalosti platných pravidel. Žalobcům bylo možné uložit povinnost setrvat v pobytovém zařízení SUZ, kam pravidelně dojíždějí neziskové organizace včetně OPU za účelem poskytování právního poradenství, dezorientace žalobců nebyla překážkou uložení alternativ k zajištění. Poukazovali na to, že dostupné pilotní projekty k alternativám k detenci jsou v praxi velmi účinné, u žalobců bylo možné aplikovat alternativu jejich společným umístěním do pobytového střediska, kde by byli dostupní správnímu orgánu i neziskovým organizacím. Žalovaný navíc zvažoval pouze alternativy dle § 123b odst. 1 písm. a) – c), možnost písmene d) vůbec nezohlednil, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přitom právě tuto alternativu měl žalovaný k dispozici v podobě povinnosti zdržovat se v jednom z Příjímacích či Pobytových středisek Správy uprchlických zařízení MV a být v určené době přítomni za účelem provedení pobytové kontroly, v těchto střediscích je pohyb osob evidován a žalovaný by tedy měl o pobytu žalobců přehled. Odkázali na důvodovou zprávu k zákonu č. 176/2019 Sb. a rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2020 č.j. 7 Azs 417/2019-60. Nemůže tak obstát argument, že žalobci nemají na území adresu bydliště. Žalovaný ani zde nezohlednil, že žalobkyně b) je těhotná, přitom jde o zásadní skutečnost.

7. S ohledem na uvedené námitky považují žalobci napadená rozhodnutí za nezákonná a navrhují jejich zrušení. Žalobci uvedli, že jsou druh a družka, a proto požádali o projednání jejich žalob ve spojeném řízení, neboť obě rozhodnutí spolu skutkově a právně souvisí. Dále poukázali na to, že společně s nimi jsou zajištěni i jejich rodinní příslušníci (jejichž jména uvedli), požádali soud, aby byly i tyto rodinné vazby zohledněny a aby bylo postupováno tak, kdy nedojde k rozdělení rodiny, neboť všichni si navzájem pomáhají.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul právní úpravu zajištění a zrekapituloval případ žalobců. K žalobním námitkám uvedl, že ve výroku druhého napadeného rozhodnutí bylo nesprávně odkázáno na ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nicméně šlo o písařskou chybu při sepisu rozhodnutí, kdy namísto § 129 odst. 3 byl chybně uveden § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z koncepce rozhodnutí i použité terminologie v jeho odůvodnění pak vyplývá jednoznačně, že žalovaný posuzoval oba žalobce jako osoby dospělé a tito byli zajištěni podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Předmětná nesprávnost při přepisu textu pak podle žalovaného nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Dále podle žalovaného bylo obsahem spisového materiálu postaveno najisto,

že žalobci bez jakéhokoliv pobytového statusu cestovali přes země EU, kdy se nacházejí na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, přičemž účelem jejich cesty bylo podání žádosti o azyl; na území ČR přicestovali jako držitelé průkazu žadatele o azyl na území Rakouska. V případě žalobce a) bylo zjištěno, že jeho azylové řízení na území Rakouska již bylo ukončeno, což žalobce potvrdil do protokolu, kdy také doplnil, že obdržel finanční prostředky na zakoupení jízdenky do domovského státu, přesto však následně přicestoval do České republiky s cílem zde také požádat o azyl, když v minulosti již také žádal o azyl na území Francie, Belgie a Německa. Žalobkyně b) zase podala žádost o azyl na území Německa a Rakouska, kdy tato řízení dosud skončena nebyla. Přesto žalobkyně b) jejich skončení nevyčkala a vydala se nelegálně do jiných členských států EU za doprovodu dalších členů rodiny. Žalobci neupozornili na nepříznivý zdravotní stav či zdravotní komplikace, resp. oba uvedli, že jejich zdravotní stav je dobrý, byť žalobce a) zmínil, že se léčí s X a v případě žalobkyně byla zjištěna její gravidita ve třetím měsíci, což nevylučuje možnost zajištění žalobců, zvláště pak, kdy je jim po celou dobu omezení svobody zajištěn v případě potřeby veškerá zdravotní péče. Oba byli umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které je určeno speciálně pro rodiny s dětmi. V tomto zařízení byl dne 1. 7. 2018 otevřen nový blok pro doprovody zajištěných cizinců (rodiny s dětmi), pro ubytování rodin s dětmi je zde k dispozici samostatný pokoj, který je adekvátně vybaven, je zde dostupná lékařská péče pro děti i dospělé, je zajištěna školní docházka, volnočasové aktivity pro děti i dospělé, specializovaný personál včetně psychologické pomoci, došlo k odstranění většiny režimových opatření a bezpečnostních prvků. Vybudováním bloku pro rodiny s dětmi došlo k minimalizaci nutnosti organizování pohybu ubytovaných cizinců v rámci objektu a dalšímu snížení faktorů, které mohou u dětí vyvolávat tíseň, předchozí hodnotící zprávy různých subjektů tak již nelze použít, k maximálně příjemnému charakteru zařízení v rámci kontextu detence přispívá i to, že zařízení je umístěno v klidném čistém prostředí uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko. Společně se žalobci zde bylo umístěno i zbývajících 14 členů jejich rodiny. Nelze proto podle žalovaného tvrdit, že nebyla dostatečným způsobem zohledněna zranitelnost žalobců. Zjištěný či deklarovaný zdravotní stav žalobců nevyžaduje žádnou akutní specializovanou léčbu či jinou péči, která by jim pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byla odepřena či omezena. Žalovaný tak má za to, že v žalobou napadených rozhodnutích nedošlo k pochybení v podobě nezohlednění deklarovaného zdravotního stavu žalobců.

9. Dále žalovaný uvedl, že z úřední činnosti, ani z jemu dostupných informací (včetně judikatury) nevyplývá, že by Rakousko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které by sebou neslo riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Státy EU garantují dodržování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V případě Rakouska se jedná o bezpečnou zemi, kdy předání žalobců nebrání žádný systémový nedostatek jeho azylového řízení, které bylo dostatečně posouzeno na straně 8 -9 prvního napadeného rozhodnutí, resp. na straně 4 - 5 druhého napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný měl za to, že uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné, jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbal (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního

opatření. U žalobců absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobců shledal existenci důvodné obavy, že výkon jejich předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobců nemohl uložit mírnější opatření. K tomuto závěru vedly žalovaného zjištěné skutečnosti, kdy žalobci přesto, že podali žádost o azyl v jiném členském státě, přicestovali na území České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu s úmyslem i zde podat žádost o azyl, a to za situace, kdy jejich žádosti o azyl podané v jiných členských státech EU byly zamítnuty, resp. v případě žalobkyně b), kdy navíc azylové řízení na území Rakouska dosud nebylo skončeno.

11. Žalovaný tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně obou napadených rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. Dne 31. 3. 2022 byla hlídka OCP OPKPE Praha vyslána na autobusové nádraží Florenc, kde se měla nacházet skupina cizinců z Moldavské republiky bez dokladů, na výzvu policie žalobci předložili žádný cestovní doklady vydané Moldavskou republikou a rakouské průkazy žadatelů o azyl, na základě kterých byly ztotožněni. Lustrací v příslušných dostupných evidencích nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobců a vzniklo tedy důvodné podezření, že neoprávněně vstoupili nebo se neoprávněně nacházejí na území ČR.
14. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce a) sdělil, že na území schengenského prostoru přicestoval asi v listopadu roku 2021, a to do Německa a poté do Rakouska. Do ČR přicestoval dne 31. 3. 2022 z Rakouska, kde požádal o azyl, který mu nebyl udělen, do ČR přicestoval proto, aby zde požádal o azyl. Je si vědom toho, že zde potřebuje k pobytu vízum, ale bylo mu řečeno, že zde přijímají uprchlíky. Peníze nemá (kromě 25 EUR), v Moldavsku nemá zázemí, když otec prohrál dům a mají dluhy. Nechce žít v Moldavsku, ačkoli mu tam nic nehrozí a nemá žádnou překážku ve vycestování z České republiky. Má X, jinak je zdravý, má u sebe i léky. Uvedl, že má těhotnou družku, kterou je žalobkyně b), jež do protokolu o podání vysvětlení sdělila, že na území schengenského prostoru přicestovala v prosinci 2021 a do ČR ráno dne 31. 3. 2022 z Rakouska, kde žádala o azyl, kde dostala kartičku žadatele o azyl. Předtím žádala o azyl v Německu, který jí nebyl udělen. Moldávii jí nic nehrozí. Její zdravotní stav je dobrý, je ve třetím měsíci těhotenství, žádné léky nebere a žádnými nemocemi netrpí. V Moldávii bydlí v domě s otcem. Sama nemá žádné finanční prostředky ani majetek. Je svobodná, bezdětná a má druhu [pozn. soudu žalobce a)]. Nemá žádnou adresu, prostředky na složení kauce ani osoby, která by je mohla složit.
15. Dne 31. 3. 2022 vydal žalovaný první napadené rozhodnutí, kterým byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěn žalobce a) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, a druhé napadené rozhodnutí, kterým byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěna žalobkyně b) na 30 dnů za účelem předání podle přímo

použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal obě napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba proti žádnému z napadených rozhodnutí není důvodná.
17. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobci již v žalobě výslovně souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání a žalovaný ve svém vyjádření k žalobě rovněž výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správních spisů nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
18. Žalobci také výslovně požádali o společné projednání jejich žaloby, neboť napadená rozhodnutí spolu skutkově i právně souvisejí. S tím se zdejší soud ztotožnil, a proto nepřistoupil k vyloučení jednoho z napadených rozhodnutí k samostatnému projednání. S ohledem na tuto žádost i s přihlédnutím k dalšímu obsahu žaloby soud vyšel také z toho, že každý z žalobců napadá a navrhuje zrušení toho z napadených rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení, jehož byl sám účastníkem.
19. Napadená rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobci se mohou v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterými bylo rozhodováno o jejich právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
21. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
22. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

23. Podle § 123b odst. 1 jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
24. V projednávané věci je nesporné, že žalobci neoprávněně přicestovali do České republiky bez platného víza a bez platných cestovních dokladů. Žalobci tudíž neoprávněně vstoupili na území České republiky a byli zajištěni postupem předpokládaným zákonem. Tento postup přitom není v rozporu ani s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, dle kterého přípustný důvod pro omezení osobní svobody se týká „osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“, což je třeba vykládat tak, že nejde nezbytně pouze o správní řízení ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), ale i o jiný postup směřující k předání cizince. Zde lze poukázat na anglické znění dotčeného ustanovení Úmluvy, které nehovoří o osobě, proti níž probíhá „řízení“, ale o osobě, proti níž jsou podnikány kroky s cílem ji vyhostit nebo vydat („*against whom action is being taken with a view to deportation or extradition*“). Rovněž předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy za ekvivalentní pojmu „vyhoštění“ (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30, body 10 a 11).
25. Pokud jde o námitku proti druhému napadenému rozhodnutí spočívající v chybném odkazu žalovaného na ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ztotožňuje se soud s vyjádřením žalovaného v tom směru, že jde o zjevnou písařskou chybu, která nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí ani jeho zmatečnost ve smyslu uplatněném žalobci. Z odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nijak nevyplývá, že by žalovaný posuzoval žalobkyni b) jako nezletilého cizince bez doprovodu. Žalobkyně b) nezletilost neuplatňovala ani nebyly žalovaným zjištěny žádné pochybnosti o její zletilosti. Z těchto důvodů nelze chybný odkaz na v této věci irrelevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců vysvětlit jinak, než písařskou chybou, která nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nevzbuzuje žádné pochybnosti o způsobu, jakým žalovaný v dané věci rozhodl či zamýšlel rozhodnout.
26. Pokud jde o námitky žalobců spočívající v nezohlednění jejich zranitelnosti ze strany žalovaného, má soud v první řadě za to, že žalovaný v tomto směru ohledně žalobce a) nepochybil, když se na tuto okolnost v prvním napadeném rozhodnutí výslovně nezaměřoval. Vyšel totiž zjevně z toho, že žalobce a) sice na X upozornil, avšak zároveň uvedl při podání vysvětlení, které proběhlo za přítomnosti tlumočníka, že je jinak zdravý a má u sebe i léky. S ohledem na to, že žalobce rozsah zmíněného onemocnění nijak nespecifikoval ani neuplatňoval žádná omezení s ním spojená a současně neuvedl žádné skutečnosti svědčící o progresu tohoto onemocnění či obecně o zhoršování jeho zdravotního stavu v souvislosti s X, nelze žalovanému nijak vytýkat to, že vyšel z údajů žalobce a) tom, že je zdravý a X je u něj kompenzována. To vše navíc na pozadí skutečnosti,

že žalobce a) neuvedl v návaznosti na X žádné obtíže spojené s tím, že již přinejmenším od listopadu 2021 cestuje po zemích EU, kde žádá o azyl s tím, že nechce žít v zemi původu. Pokud žalobce ohledně svého zdravotního stavu uvedl, že na svou X má zde své léky s tím, že žádná omezení ani zvláštní potřeby neuváděl, je logické, že žalovaný neměl důvod předpokládat u stěžovatele zdravotní postižení nebo vážné onemocnění dosahující takové intenzity, že by ho bylo třeba považovat za zranitelnou osobu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2020 č.j. 2 Azs 47/2020-48, *mechanické zařazení žadatele pod některou z kategorií obsažených v demonstračním výčtu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu bez toho, aby byly zohledněny individuální okolnosti, by nevedlo k naplnění smyslu tohoto ustanovení. Stejně jako může být zranitelnou osobou uznán ten, kdo nespadá mezi osoby tam vyjmenované, ale naplňuje důvody opodstatňující zvýšenou ochranu a zvláštní zacházení, také osoba formálně splňující některý z vyjmenovaných znaků nemusí privilegiované zacházení potřebovat.* Navíc je třeba dodat, že žalobce a) byl s celou svojí rodinou včetně žalobkyně b) umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kteréžto je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27), je umístěno uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), to včetně veškeré potřebné zdravotní péče.

27. Co se týče zranitelnosti žalobkyně b) z důvodu jejího těhotenství, uvedla tato do protokolu o podání vysvětlení za účasti tlumočnick, o němž prohlásila, že mu rozumí velmi dobře, že její zdravotní stav je dobrý a žádné léky neužívá. Žalovaný proto nepochybil, pokud neshledal u žalobkyně b) žádné zdravotní obtíže či postižení v souvislosti s jejím těhotenstvím a těmito se pak výslovně nezabýval. Žalobkyně b) ostatně žádné takové skutečnosti neuvedla ani v samotné žalobě. Žalovaný však i tak tvrzenou graviditu žalobkyně b) v druhém napadeném rozhodnutí dostatečně zohlednil tím, že se na straně 6 a 7 tohoto rozhodnutí podrobně zabýval podmínkami panujícími v zařízení, do kterého měla být (a byla) žalobkyně b) umístěna, kdy mimo jiné zdůraznil, že se jedná o zařízení umístěné v klidném čistém prostředí s širokou nabídkou volnočasových aktivit disponující personálem specializovaným na rodiny s dětmi, že je zde dostupná potřebná psychologická a jiná odborná pomoc včetně bezplatného právního poradenství, že zde došlo k odstranění většiny režimových opatření a bezpečnostních prvků, které by mohly vyvolávat určitý pocit tísně. Do tohoto zařízení navíc byla žalobkyně b) umístěna spolu s žalobcem a) a dalšími osobami, jež v protokolu o podání vysvětlení označila za svoji rodinu. Zdejší soud má tak za to, že žalovaný těhotenství žalobkyně b) zohlednil v míře zcela odpovídající tomu, v jakém rozsahu tato uplatňovala své specifické potřeby z jiného stavu vyplývající.
28. Žalobci kromě nezohlednění zranitelnosti žalobců z hlediska možnosti realizace transferu dále namítali, že žalovaný nedostatečně hodnotil azylový systém v Rakousku, kdy neodkazuje na žádné zprávy o zemi původu, ani externí zdroje.
29. K tomu je třeba poukázat na obsah podání vysvětlení obou žalobců, kde uvedli, že kromě Německa naposledy žádali o azyl v Rakousku, žalobce a) se přímo vyjádřil, že pojedí zpět do Rakouska, prokázali se průkazy žadatelů o azyl v Rakousku, žádné negativní zkušenosti s azylovým řízením v Rakousku nesdělili, ani nepoukazovali na žádné systémové nedostatky azylového řízení v Rakousku.
30. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán.

Základem je přitom rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: „Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“ Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).

31. Stručně lze tedy podmínky, za jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
32. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).
33. Soud konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Rakousku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobcům předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení

ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Rakousko patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje vysoký standard ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi.

34. Žalovaný se otázkou možné existence systémových nedostatků v Rakousku v obou napadených rozhodnutích zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých Rakousko dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam mají být žalobci předáni, naplňována (srov. str. 8 a 9 prvního napadeného rozhodnutí a str. 4 a 5 druhého napadeného rozhodnutí).
35. Soud považuje takové odůvodnění napadených rozhodnutí za zcela dostatečné a přesvědčivé, žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury dostal svým povinností zhodnotit otázku případných systémových nedostatků rakouského azylového systému, v daném kontextu nebylo důvodné, aby k tomu shromažďoval a analyzoval aktuální podklady či zprávy. Námitka není ve vztahu k žádnému z napadených rozhodnutí opodstatněná.
36. K námitce žalobců v tom směru, že mohlo být přistoupeno k uložení mírnějšího alternativního opatření, zejména v podobě povinnosti zdržovat se v některém z pobytových zařízení Správy uprchlických zařízení, lze uvést následující.
37. Není pochybností o tom, že v případě žalobců a) a b) došlo k naplnění podmínky vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci a) a b) svým dosavadním chováním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolali zcela reálnou domněnku, že bez zajištění se před svým předáním nebudou zdržovat na území České republiky, ale odcestují do jiného členského státu Evropské unie [žalobce a) výslovně uvedl, že pojedje zpět do Rakouska, jen nechce do Moldavska, žalobkyně b) pak uvedla, že cestuje se svojí rodinou]. Zároveň žalobci uvedli a bylo zjištěno, že do schengenského prostoru přicestovali v roce 2021, o azyl již žádali v Německu a naposledy v Rakousku, kdy žalobce a) měl již vycestovat dle svých slov do země původu (přínejmenším však vyčkat skončení azylového řízení na území Rakouska) a žalobkyně b) měla vyčkat skončení azylového řízení na území Rakouska, což však nerespektovali a odjeli do České republiky. Soud tak shledal, že žalobci a) a b) splnili hned několik znaků předpokládaných v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro založení domněnky vážného nebezpečí útěku, tj. pobývali na území neoprávněně a úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouska či Německa, resp. kam půjde celá rodina, byl zjevný z jejich jednání.
38. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval v prvním napadeném rozhodnutí na stranách 6 a 7, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců, resp. v druhém

napadeném rozhodnutí na stranách 5 a 6, ve kterém žalovaný výslovně nezmnínil zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soud ve shodě se žalovaným shledal, že v případě žalobců uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, přičemž uložení zvláštního opatření by naopak s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobců do Rakouska. Žalobci neměli žádné finanční prostředky (výslovně sdělili, že nemají žádné peníze, nemají prostředky na složení kauce ani nikoho, kdo by je složil za ně), žádný z nich nemá nijak vyřešenou pobytovou situaci v České republice ani nemají na území České republiky žádné relevantní vazby. Též s ohledem na jejich pobytovou historii na území států Evropské unie, kdy nerespektovali povinnost vycestovat z území Rakouska, resp. na něm setrvat do skončení azylového řízení, a místo toho svévolně vycestovali do České republiky, nebylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31).

39. S ohledem na shora uvedené nepřicházelo v úvahu ani žalobci poukazované zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku. Jak totiž uvedli sami žalobci a) a b) při podání vysvětlení na přímý dotaz k možnosti uložení tohoto opatření, adresu pobytu nyní nemají, na policii by se nemohli chodit hlásit a nemohou se zdržovat na místě určeném policií. Vedle skutečností shora uvedených tak sami deklarovali, že i kdyby tato povinnost byla žalobcům uložena, nebudou ji respektovat a nebudou se zdržovat na místě určeném policií. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalobci byli pouze dezorientovaní ze své pobytové situace, když žalobce a) dle podání vysvětlení si byl vědom též toho, že se v České republice nachází nelegálně. Žalobkyně b) se sice na tuto povědomost žalovaný nedotázal, nicméně u obou žalobců lze s ohledem na předchozí nejednu zkušenost s azylovým řízením v jiných členských státech EU elementární povědomost o základních imigračních pravidlech předpokládat. Zajištění žalobců a) a b) proto bylo jedinou možností, jak zabránit zmaření případného předání žalobců do Rakouska. Umístění žalobců a) a b) do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně žádný z nich nebyl na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zvlášť zabývat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68, bod 25, ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením ÚS ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1721/20). Navíc, pokud žalovaný v odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí opomenul výslovně zmínit zvláštní opatření v podobě povinnosti cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona, je z textu odůvodnění zřejmé, že důvody, pro které k uložení zvláštních opatření nepřistoupil, se vztahují na všechna zvláštní opatření podle ust. § 123b zákona a nikoli jen na ta, který žalovaný výslovně vyjmenoval. Proto soud neshledal ani v tomto směru napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými.
40. Pokud, jde o rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, na který odkazovali žalobci, ten není v této věci relevantní, neb se týkal výrazně odlišné skutkové situace (nadto týkající se stěžovatelky, jež měla být obětí obchodování s lidmi), což je zřejmé z bodu 32 tohoto rozsudku: *„Od počátečního zbavení osobní svobody stěžovatelky se totiž nepochybně výrazně změnila její situace. Propukly u ní psychické problémy související zřejmě s umístěním v ZZC Bělá - Jezová, které vedly k významnému zhoršení jejího zdravotního stavu*

(k tomu viz výše rekapitulaci lékařských zpráv). Ostatně i žalovaný v tomto ohledu připustil, že u stěžovatelky lze konstatovat určitou zranitelnost a křehkost, neboť pobyt v zařízení velmi těžko snáší a má dopad na její psychiku. Neshledal však, že by se ve věci zajištění změnily poměry natolik, aby pominuly důvody zajištění.“ V případě žalobců však žádné podobné potíže zaznamenány ani tvrzeny nebyly.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že první i druhé napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu obou žalobců podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ve věci neměli úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 3. května 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce

